

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí

prosinec, 2016 (č.126)

24.12. Štědrý večer - bohoslužby

Půlnoční mše v kostele sv. Jiljí v Jirkově- 24:00 hodin.

(Strupčice, sv. Václav, v 22:00 hodin)

Pozvánky na prosinec a leden

* Pravidelné bohoslužby jsou v zimním období **na faře v kapli**, mimo neděle a svátky. (Fara je dům naproti hlavnímu kostelnímu vchodu, čp. 55, zvoňte!)

* Pravidelná mše svatá na **Květnově** bude 17.12. v 14 hodin.

* **Vánoční setkání s hudbou** v kostele svaté Barbory v **Otvicích** se uskuteční v sobotu 17.12. od 18:00 hodin. Pravidelná mše svatá zde nebude.

* **Adventní zpívání** bude v **Sušanech** v neděli 18.12. od 17 hodin. V místním kostele vystoupí Schola svatého Marka. Malé pohoštění zajištěno.!!

* Ve **Strupčicích** bude **vánoční mše v 22:00 hod. na Štědrý večer** (24.12.). Nedělní mše jsou ve Strupčicích jako obvykle v 10:45 hod.

* Na **Štědrý den** 24.12. bude kostel v Jirkově otevřen od 12 do 15 hod. Možnost **zповědi** čili **svátosti smíření** bude v tomto čase v sakristii kostela.

* **Půlnoční mše** se bude konat 24.12. od 24:00 hod. v kostele svatého Jiljí v **Jirkově**. Zpěvem doprovodí Schola od sv. Jiljí.

* O svátku Narození Páně, 25.12., po mši svaté, která začíná od 9:00 hodin, bude **Vánoční scénka** od našich dětí o Narození Ježíše v Betlémě.

* V **Sušanech** bude vánoční mše svatá 26.12. ve 12 hodin.

* V **Otvicích** jsou bohoslužby vždy v sobotu v 18 hodin. (Pozor! Kromě 17.12. a 24.12.).

* Na pátek 30.12. připadá svátek **Svaté rodiny** a při této příležitosti bude během mše v kostele obnova manželských slibů a požehnání manželům.

* V sobotu 31.12. na svátek sv. **Silvestra**, bude mše v 9:00 (v kostele) a po ní následuje děkovaná adorace a pro zájemce posezení učebně na faře.

* V pátek 6.1. bude v při mši v Jirkově žehnána **tříkrálová voda, kadidlo a křída**, na označení a požehnání příbytků pro nový rok.

* V neděli 8.1. bude **Tříkrálová sbírka** v kostele na Katolickou charitu.

* V neděli 8.1. bude mše v Sušanech ve 12:00 hodin.

* **Vikariátní setkání kněží** bude ve čtvrtek 12. ledna v **Jirkově**. Mše začne v 9:30 hodin v kostele sv. Jiljí. Potom setkání kněží pokračuje na faře.

* 13. ledna je každoročně ve **Filipově** ve 4.00 hodiny ráno poutní mše. Vikariátní autobus vyjíždí již 12. ledna ve 23.00 hod (Z Jirkova - už ne u Stavebnin, u kruhového objezdu, ale až za ním - na úrovni Autobusového nádraží). Zájemci na tuto noční pouť hlase se panu faráři.

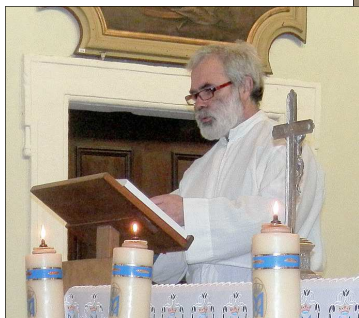
Stalo se:

Vzpomínka na dušičkový čas na **hřbitově** v Jirkově (obr.)

Svatý biskup Mikuláš i s anděly (obr.) navštívil o druhé adventní neděli děti v kostele v Jirkově a podělil 60-ti balíčky ty, kteří byli hodní. Více fotek najdete na internetu zde: http://farnost-jirkov.rajce.idnes.cz/rok_2016/

Vikariátní setkání kněží v měsíci prosinci se uskutečnilo v kostele Panny Marie v **Horním Jiřetíně**. Mši svatou s kázáním vedl Řehoř Czerny z Litvínova. Lekci četl při mši pan Buřt. Na obr. kněží Morávek, Czerny, Heger. Setkání pokračovalo na místní faře. MD

Jak mám čekat na to, co už se stalo? Není advent a s ním i Vánoce jen pouhou připomínkou události, která proběhla kdysi dávno někde ve vzdálené Palestině? Nehrajeme si vlastně jen na tu atmosféru očekávání?

Světlo Kristovo skutečně jednou provždy proniklo tmu světa odvráceného od Boha. Betlémská událost, která z lidského pohledu nastala v jednom okamžiku lidských dějin, je z pohledu Božího věčně přítomná. Spolu s ukřižováním, zmrtvýchvstáním a dalšími událostmi z dějin spásy trvale vypráví o tom, jak miluje Bůh člověka.

Jenže my k nebi, které se nám otevřelo, musíme dojít. Nestačí, že kolem nás je světlo; nepustíme-li je dovnitř sebe, bude v nás tma stále přebývat. V každém z nás se musí odehrát dějiny spásy - nestačí si je připomínat, slavit, nechat se "oslovit atmosférou". Musíme osobně vyjít za hvězdou naší touhy, klanět se dítěti, naslouchat rabbimu, stát pod křížem, trpět s jeho Matkou a odhalit prázdný hrob. Nikoli jenom jako, symbolicky, ale opravdu, tajemně. Tma v nás (a kolem nás, ale i ta je vlastně tou naší tmou) nemůže odolat tomu, co po tomto vykročení musí nastat. Sám vládce tmy v závistivém údivu nad mocí lidské víry, přihlášení se ke světlu, musí sprásknout ruce nad podivuhodně křehkým způsobem spásy - jesličkami s dítětem, nad kolébkou nachovou touhou i tušeným výkupným utrpením. Kohouti do krve podrásní trním hříchu a zloby se probuzení živým snem o naději slétnou na to místo a uprostřed noci, v níž ona kolébka téměř zaniká, vyzpívají nadcházející ráno. A ti, kteří po něm s touhou noční hlídky netrpělivě touží, uhasí svou žizeň pohárem půlnoční eucharistie. Ale aby mohli s úlevou pít, musejí mít pořádnou žizeň, musejí si uvědomovat, že jim schází voda, musejí se na ni těšit a čekat. Čekat znamená uznat, že můj život nezávisí jen na mně samotném. Čekání pročišťuje zbrklost našich přání a představ, ale nezabavuje nás touhy, nečiní nás pasivními. Čekat není rezignovat. Kdo rezignuje, nečeká na nic a na nikoho. Kdo čeká, touží. S délkou čekání touha roste a zpevňují se její kořeny, jejichž jméno je naděje.

Čas, který je vyplněn čekáním, není neplodný. Při čekání nejde jen o výsledek, jako by veškerý čas před vyplněním naší touhy byl jen marnou epizodou, ztrátou. Touha, bytostně spojená s čekáním, zúrodňuje každou minutu našeho života. Čas, který strávíme v očekávání, jako by měl dvojnásobný rozměr; zároveň je a bude. Vše, co děláme, čím žijeme, čemu se věnujeme, slouží naší okamžité potřebě, ale zároveň to odkazuje dál, získává to smysl ve světle toho, co má teprve přijít. Advent je dobou čekání. V rozměru liturgického roku můžeme znovu prožít odvěké čekání lidstva na Mesiáše.

Skutečným rozměrem adventu je hloubka. Vyprahlost našeho srdce nemůže svlažit žádný povrchní pramínek. Mráz kolem nás usvědčuje z marnosti vše, co by chtělo proniknout k našemu srdci zvnějšku. Jen v nejhlubší krajině našeho srdce, tam, kde se rozhodujeme pro Boha, může vytrysknout zdroj věčného života. Vše ostatní je marné. Vyprahlost, úzkost, únava, stesk - to jsou znamení, že naše skutečná spása se musí narodit uvnitř. A musí být přijata, nikoli zasloužena. Adventní čekání nás přiměje odložit vše, co je zbytečné. Co tíží a neuneseme to. Advent je dobou ticha. Skutečný stesk, skutečná touha se slovy lidskými vyjádřit nedá. Jak dát do slov, že něco bolí a přitom je to krásné?

Veškeré očekávání celého lidstva a všeho tvorstva soustředilo se v Marii. Ona není jen symbolem očekávání Izraele, ale sama je tou "sionskou dcerou", která dala souhlas, aby se naplnil čas. A v pokojné důvěře vyčkává, čistá, svobodná pro Boží vůli.

I naše adventní čekání by pro nás mělo být takovou očištnou kúrou. Advent by nám měl také intenzivně připomínat, že očekávání je vlastním údělem křesťana. Celý život je přípravou na definitivní setkání s Kristem. Touha je dar daný nám Bohem proto, abychom při tomto čekání neusnuli. V trpělivém čekání bychom se měli cvičit i v drobných každodenních záležitostech. Jedním ze smyslů askeze je právě i cvičení v trpělivosti. Nespěchejme s realizací všeho, co si přejeme, byť je to dobré. Nechme v sobě růst touhu. Abychom zcela svobodně mohli kleknout před tím, který jediný dá smysl našim životům. Abychom toho byli schopni, připoutejme svou duši k Mariině naději jako k pevné kotvě (sv. Jan Damašský).

Vánoční kvíz

1. Jak se jmenuje čtyřtýdenní období přípravy na Vánoce?

A) postní doba B) nákupní doba C) adventní doba

2. Co si křesťané připomínají o Vánocích?

A) Narození Pána Ježíše B) narození Jana Křtitele C) slunovrat

3. Proč je pro náš Ježíš Kristus tak důležitý?

A) protože konal mnoho zázraků

B) protože zemřel na kříži za všechny lidi

C) protože jeho kázání se stala součástí knihy Bible

4. Kde se Ježíš Kristus narodil?

A) v Herodově paláci B) v Betlémě ve chlévě C) na Sinajské poušti

5. Kdo je ještě součástí scény Ježíšova narození?

A) Panna Maria a svatý Josef B) saduceové a farizejové C) Zachariáš a Alžběta

Najít si čas pro Boha

Průvodce životem modlitby.

Jacques Philippe – KNA
(Několik myšlenek z knihy)

První a nezákladnější postoj je postoj víry. Víra je schopnost věřícího člověka chovat se nikoli podle dojmů, předsudků nebo myšlenek okolí, ale podle toho, co říká Slovo Boží, které nemůže lhát. Ctnost víry je potom základem modlitby. Musíme z celého srdce věřit, že Bůh je přítomen nezávisle na našich citech, zásluhách, připravenosti, udržet či neudržet myšlenky. Ať je jakýkoliv stav naší vyprahlosti, ubohosti, ať máme dojem, že Bůh zde není, nebo dokonce, že nás opustil. Protože je to On, kdo nás zve k setkání. Bůh po nás touží nekonečně více než my po něm.

Pokušení zanechat modlitby, protože nevidíme rychle plody, bývá dost časté.

Kdo se snaží o život modlitby musí usilovat v první řadě o věrnost.

Čas třeba krátké, roztržité, nezáživné ubohé modlitby, který však věnujeme modlitbě věrně každý den, je cennější a bude plodnější než dlouhé vroucí modlitby jednou za čas, když nás k tomu dovedou okolnosti – když se nám náhodou chce. Proto je prostá, ale pravidelná modlitba cennější než vznešené, ale občasné chvíle modlitby. Ne nejprve pro naši radost, ale pro radost Boží bychom se měli ztišit. Sv. Terezička připomíná: člověk se nelíbí Bohu pro své zásluhy a ctnosti, ale především pro bezbřehou důvěru v jeho milosrdenství. Důležitým bodem v modlitbě je vytrvalost. Bez života modlitby budou mít i svátosti omezenou účinnost. Dostaneme milost, ale ta zůstane neplodná, protože jí bude chybět „dokonalá půda“, která by ji přijala. Můžeme se ptát, proč tolik lidí chodí velmi často k svatému přijímání a přitom není více svatých. Často je příčinou chybějící život upřímné modlitby. Eucharistie nepřináší plody vnitřního uzdravení a posvěcení, protože není přijímána v ovzduší víry, lásky, klanění a někdy nám dokonce tak zevšední, že ji přijímáme téměř automaticky ze zvyku bez současného ztišení a díků. (Např.: Přijímající ještě nedojde do lavice a už se baví – koho dává na první místo? Chápe tajemství eucharistie?) Často slyšíme: Rád bych se modlil, ale nemám čas. Ještě nikdo nezemřel hladý proto, že neměl čas se najíst. Zamysleme se nad naším žebříčkem hodnot, nad tím, co je pro nás opravdu nejdůležitější. Kdo se vzdá čtvrt hodiny televize, aby se modlil, dostane stonásobek už v tomto čase, ne samozřejmě v množství, ale v kvalitě. Modlitba mi dává milost prožívat mnohem plodněji každý okamžik mého života. MODLITBA NENÍ ZTRÁTA ČASU.

Žehnání adventních věnců v Otvicích

Narození Ježíše Krista v betlémském chlévě patřilo od počátku k nejčastějším motivům křesťanského výtvarného umění. Zobrazení této události lze nalézt již v římských katakombách. Krista v jeslích připomíná svátek Panny Marie "ad praesepe" (tj. u jeslí) slavený v římské bazilice Panny Marie Větší. Jako relikvie je zde uložena část dřevěných jeslí, pocházejících údajně z Betléma. Právě v tomto kostele se v 5. stol. začala slavit mše svatá ze slavnosti Narození Páně. K velkému rozšíření úcty k betlémským jesličkám dochází ve středověku. Mezi zakladatele této tradice je počítán svatý František z Assisi. Toužil prostě, způsobem co nejpodobnějším skutečné události, oslavit slavnost Narození Páně. Proto před Vánocemi roku 1223 u vsi Greccio nedaleko Assisi dal postavit jesle vystlané senem a přivedl k nim osla a vola; v tomto prostředí pak byla slavena mše svatá, při které sv. František zpíval evangelium o narození Páně. Podle legendy se mu v jeslích ukázalo Jezulátko, které sv. František dojatý k slzám pochoval v náručí. Od té doby šířili především členové františkánského řádu jesle v celé Evropě. Již ve středověku se jesle stavěly v kostelech spolu se soškami Panny Marie a sv. Josefa (dřevěnými, kamennými nebo odlitými z vosku, často v životní velikosti). Jednotlivé postavy představovali také živí lidé, kteří předváděli scény z Ježíšova narození. Nejstarší záznamy těchto zvyků pocházejí z 14. a 15. století ze severní Francie. V době baroka se však tato představení stala čistě světskou záležitostí, z kostelů se přesunula na náměstí a církevní texty byly prokládány rozpustilými scénkami, vtipy a satirami. Ještě později se objevil zvyk předvádět scénky z Kristova narození dům od domu při vánoční koledě. Scénky a texty se zjednodušovaly a zkracovaly a vznikaly tak lidové koledy, jak je známe z 19. století. V 16. století se vedle divadelního ztvárnění "betlémské scény" začala více rozvíjet také její výtvarná podoba. Předchůdcem těchto betlémů byly gotické skříňové oltáře s námětem narození Krista.

V českých zemích šířili betlémy především členové Tovaryšstva Ježíšova. Ke kostelním jeslím se přistavovaly sošky v životní velikosti, oblékané do bohatě zdobených rouch. Průběžně se přeskupovaly podle jednotlivých scén z Kristova narození, od zvěstování přes narození až po klanění tří králů. V zemích severně od Alp byl první takovýto betlém postaven roku 1562 v Praze. Stavění betlémů se začalo rychle šířit, roku 1569 byl postaven betlém v Olomouci, kolem roku 1580 v Litomyšli. Betlémy se začaly stavět také v zámeckých kaplích, počátkem 18. století se objevují v prostředí nižší šlechty a posléze i v měšťanských domácnostech. Koncem 18. století se betlémy začaly rychle rozšiřovat i v prostředí venkova, pravděpodobně v souvislosti s osvíceneckými reformami Josefa II., který zakázal vystavování

betlémů a provozování vánočních her v kostelech. Betlémy se zhotovovaly z nejrůznějších materiálů (dřevo, keramika, kukuřičné šustí, těsto, vosk, sádra atd.), v 19. století se objevují také betlémy tištěné na arších a přenosné skříňkové betlémy, které se používaly při koledě. V mnoha oblastech se betlémy stavěly již na začátku Adventu a byly vystaveny zpravidla až do Hromnic. Betlém má své místo i v dnešním liturgickém prostoru. Betlémy se vystavují "k zbožné úctě věřících" (Liturgický kalendář) v kaplích a kostelech od začátku vánoční doby až do svátku Křtu Páně. V den slavnosti Zjevení Páně se přistavují figury tří králů. Pokud jsou betlémy umístěny v postranní kapli nebo v zadní části kostela, mohou být vystaveny i déle, např. do svátku Uvedení Páně do chrámu (Hromnice). V době vánoční se u betlémů konají zvláštní pobožnosti.

Koleda

Obchůzky po domácnostech a koledování doprovázely mnoho lidových svátků, nejvíce se však rozvinuly právě o Vánocích. Koledování původně souviselo s vírou v magické ovlivnění osudu. Proto se obřadům, spojeným s přáním zdaru, věnovala velká pozornost. Tyto obřady konali většinou nejvážnější členové obce. S rozvojem křesťanství víra v účinek magických obřadů upadala, na jejich místo nastoupila modlitba a slavení mše svaté. Některé obřady však nezaknuly, ale dostaly nový smysl. Přání zdaru spojené s obchůzkami rodin se stalo společenskou událostí, ale i možností pro chudé vyprositi si nějakou almužnu. Vánoční koledování začínalo již na Štědrý den, pokračovalo na sv. Štěpána a v různé podobě trvalo až do Zjevení Páně. Koledování v den svátku sv. Štěpána připomínalo také dobrotu a štědrost tohoto světce, který se jako jáhen staral o chudé a hladové.

Vánoční stromek

První zmínka o vánočním stromku pochází z roku 1570 z brémské kroniky. Stromek ozdobený ovocem, sladkostmi a papírovými květinami stál v cechovní budově, kam byly pozvány děti řemeslníků. V průběhu 16. až 18. století se zdobení vánočního stromku šířilo po německém území, roku 1816 stál vánoční stromek i na císařském dvoře ve Vídni. Počátkem 19. století

Vánoční písně v podání sboru Jirkovských seniorek u sv. Jiljí.

se objevuje v českých zemích. V Praze ho prý poprvé jako překvapení pro své hosty vystrojil roku 1812 režisér Stavovského divadla Liebich, který ho znal z rodného Bavorska. Vánoční stromky se většinou zavěšovaly nad štědrovečerní stůl, nejdříve zdomácněly v měšťanských rodinách (roku 1843 psaly Pražské noviny o kupování stromku na Vánoce jako o běžné záležitosti), později se rozšířily i na venkově. Stromeček nemá pouze dekorativní funkci, svou bohatou symbolikou poukazuje na různé rozměry obsahu Vánoc: Strom v ráji připomínající hřích lidstva a jeho propadnutí smrti hovoří současně o příslibu: "Přijde, přijde Vykupitel.." Strom kříže, na nějž dovedla Ježíše jeho důslednost v přijetí svého poslání, propojuje Vánoce s událostmi velikonočními. Kristus sám je, např. u Origena - kosmickým stromem, osou světa propojující nebe a zemi.

Světlo

Světlo, utápějící ve své záři nejen vánoční stromeček, ale celé Vánoce, pak připomíná prolog evangelia sv. Jana, nejmohutněji vyslovující událost Vtělení: "Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi."

zpracovali Oldřich Selucký a Dagmar Kopecká

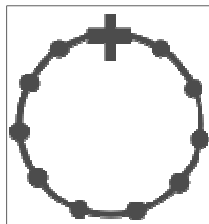
Růženec (pokračování)

Rozjímavá modlitba

Když se noříme do pěti radostných a bolestných tajemství, následujeme Boha sestupujícího hlouběji a hlouběji, až k nejhlubšímu ponížení, abychom potom ve slavných tajemstvích měli účast na jeho povýšení, v němž táhne za sebou celý svět, v první řadě Marii. Jestliže platí, že učedník není nad svého učitele (Lk 6, 40) a kde je Pán, tam bude i jeho sluha (Jan 12, 26), pak tento dvoustranný pohyb není pouze historickým faktem týkajícím se jedině Božího Syna, ale je také dynamikou našeho života. Je naším životním programem. Pokud jsme schopni přijmout naši totální bezmocnost, Bůh nás může povýšit a přeměnit lidskou slabost v Boží sílu. Modlíme-li se tedy růženec, noříme se nejen do tajemství života Kristova, ale i života našeho.

Když se například modlíme první tajemství radostného růžence, představujeme si návštěvu archanděla Gabriela u Marie v Jeruzalémě. Máme-li dobrou představivost, může tato scéna vyvstat před naším zrakem v konkrétních obrysech - vidíme Marii ponořenou v modlitbě, když tu ji náhle neočekávaně navštíví anděl. Je ráno či večer, nebo snad půlnoc. Nasloucháme dialogu nebe se zemí, který rozhodne o osudu světa. Pokud nám chybí taková míra

představivosti, můžeme zůstat u obecných úvah o Mariině otevřenosti a připravenosti pro Boha. Můžeme dovolit, aby se její "ano, staň se" stalo i naším osobním vnitřním postojem. Cítíme se jemně nutkáni zanechat své vzpoury proti Bohu, a tak jako Maria se mu zcela dát k dispozici.

Možná se pozastavujeme nad tím, jaký smysl má odříkávání slov, aniž bychom vnímali jejich obsah. Ve skutečnosti to není tak nesmyslné, jak by se mohlo zdát. Ve slově se skrývá obrovská proměňující moc. Když jsme obklopeni čistými, pozitivními, láskyplnými slovy, ovlivňují nás a formují i tehdy, když nepřemýšlíme o jejich smyslu. Navíc slova, která s láskou vyslovovaly miliony lidí během mnoha staletí, jsou naplněna zcela zvláštním způsobem. Je pochopitelné, že mnozí mohou být šokováni, když např. v Lurdech slyší nedbalou a chaotickou modlitbu růžence z úst mnohých poutníků. Ale bylo by omylem domnívat se, že taková modlitba postrádá smysl nebo že je to jakási magie. Slovo má moc konat. Slovo vyjadřuje a zpřítomňuje vůli obrátit se k Bohu, otevřít se mu.

Opakování slov zaměstná tělo, aby se mysl i srdce mohly věnovat jednotlivým tajemstvím. Možná máme sklon příliš se vázat na to, co říkáme nebo slyšíme při modlitbě. Ale uvědomme si, že po celá staletí křesťané v západní církvi naslouchali liturgii v latinském jazyce a možná většina z nich mešním textům nerozuměla. V kláštorech se modlil breviář latinsky, přestože ne všichni bratři latinu ovládali. Asi to nebylo ideální, ale také to nebylo absurdní. Dvě nejdůležitější slova v liturgii hodin jsou amen a aleluja, a tomu rozuměli všichni. Nejpodstatnější není angažovanost rozumu, ale srdce - a srdce se často cítí volněji a lépe se mu dýchá, když je rozum utlumen.

Modlitba kontemplativní

Růženec se můžeme modlit také kontemplativně. Možná cítíme určitou nechuť k jasným představám a myšlenkám. Tehdy je třeba pouze v lásce spočívat u Ježíše a Marie, pouze chtít milovat a nechat se milovat, cítit se bezpečně u Boha a Matky všech lidí. Současná psychologie mnoho mluví o roli matky a zdůrazňuje, jaký význam má pro člověka, aby v dětství pociťoval v dostatečné míře mateřskou lásku. Církev o tom věděla vždy. Růženec je ta modlitba, kterou se odevzdáváme Marii jako matce, je to modlitba, ve které se otvíráme její něžné lásce. Když Ježíš z kříže řekl své matce: "Hle, tvůj syn," svěřil jí v Janovi celé lidstvo. V té úžasné chvíli dostal každý z nás Marii za matku. Růženec nám umožňuje, abychom to, co chápeme svým rozumem, usadili také ve svém srdci, aby se to stalo radostí a silou našeho života.

Modlitba přímlovná

Stává se, že se někdo z našich blízkých ocitne v úzkých a prosí nás o modlit-

by; nebo myslíme na tragedie, které sužují svět: hlad, války, útlak. Cítíme potřebu něco v té záležitosti udělat. Můžeme samozřejmě říci: "Prosím Tě, Bože můj, pomoz těm lidem, ukaž jim svou lásku!" Ale máme pocit, že taková modlitba je příliš krátká, že nás mnoho nestála, že ji velmi rychle pouštíme z hlavy. Modlitba růžence je příležitostí, jak u takové prosby setrvat, jak ji prodloužit. Když se modlíme desátek nebo i více desátků na určitý úmysl, dáváme najevo, že přimluvnou modlitbu bereme opravdu vážně a že jsme ochotni obětovat jí svůj čas a sílu. Slovy zdrávasů a otčenášů neustále odvádáme do Božích rukou lidi, za které se modlíme. Svěřujeme je Božímu milosrdenství. Můžeme udělat pro své bratry a sestry něco lepšího, než je vložit do náruče Lásky?

Modlitba poníženosti - Jak často se cítíme ztrápení, docela rozloženi, obklopují nás temnoty! Jsme příliš nesoustředěni, než abychom byli schopni vnitřní modlitby, příliš unaveni na to, abychom se modlili z knihy. Tehdy nastala chvíle sáhnout po šňůrce s korálky, probírat je mezi prsty a opakovat "zdrávas, Maria". Naše mysl bude kroužit kolem, hlavou se nám budou honit nejrůznější obrazy a vzpomínky, ale my budeme dělat, na co stačíme. Dáme Bohu část svého času a dovolíme tělu, ochotnému sluhovi, aby Bohu a Marii říkalo milá slova; slova, o kterých nejsme schopni přemýšlet, ale víme, že Bůh jim rozumí. Na takovou modlitbu pochopitelně nemůžeme být pyšní, ale to je právě její přednost. Někteří lidé mají tak velké nároky na svou modlitbu, že s ní nikdy nezačnou. Bůh ale takové nároky nemá. V soudný den, až se nás Bůh zeptá: "Proč ses za života trochu více nemodlil(a)?" nebudeme mít žádnou výmluvu. Mnozí odpoví: "Nebyl jsem dost soustředěn a uvolněn." Představuji si, jak Pán Bůh odpoví: "Ach tak, ale ty neznáš růženec?"

Rodinná modlitba

Kdysi bylo v katolických rodinách zvykem modlit se večer růženec. Sám s velkou vděčností vzpomínám na tyto chvíle. Bezpochyby vytvářely velmi silná rodinná pouta a vzbuzovaly kněžská a řeholní povolání. V encyklice *Marialis cultus* (1974) papež Pavel VI. vyzývá k obnovení tohoto dávného zvyku. Papež si byl vědom, že dnes je mnohem obtížnější shromáždit večer celou rodinu. Televizní program se může zdát atraktivnější než modlitba růžence. Je to jistě obtížné, říká papež, ale křesťanství nás neučí před překážkami utíkat, ale překonávat je. Proto také rodiny, které touží naplno žít svým křesťanským povoláním, by měly udělat všechno pro to, aby se postavily silám, které překáží společné rodinné modlitbě. Ale i když není možné modlit se růženec v rodinném společenství, neznamená to, že se ho nemáme modlit vůbec. I jako soukromá modlitba má svou cenu.

Historické zastaveníčko v Krušnohorském vikariátu

Třetí vesnicí, která zanikla kvůli výstavbě Nechranické přehrady jsou **Čermníky**, německy „**Tschermich**“. Čermníky ležely při ústí Lužického potoka, na levém břehu řeky **Ohře** pod příkrou stráň, 10 km JZ od Chomutova. Tato oblast byla osídlena již ve středním paleolitu. Čermníky měly obdélnou návěs, kolem níž stálo několik velkých hospodářských dvorů s patrovými obytnými staveními. Uprostřed návsi byla kaplička se zvonící a obecní studna. Nad silnicí z Čachovic do Března stál zámeček a směrem k řece byla velká panská zahrada, obehnaná kamennou zdí. Blízká Ohře tu měla poměrně příkré břehy, přesto

zde již od pradávna býval brod přes řeku. V našem století tu bylo oblíbené říční koupaliště. Zmíněný panský dvůr č. p. 15 patřil roku 1472 Mikuláši Czdeliczzerovi a později Kadani. Další zpráva hovoří o tom, že Beneš z Veitmile prodal roku 1479 své dědictví v Čermníkách klášteru Grünhain. Po zániku kláštera připadla tato část králi, později k chomutovskému panství a ještě později k panství Ahníkov - Prunéřov. Čermníky byly zemědělskou obcí, kde se dařilo obilí, řepě, bramborům i chmelu. Čermníky ale ležely i na okraji pětipeské hnědouhelné pánve a v 19. stol. tu vznikly čtyři doly: František, Bedřich Jan, Karel a Terezie, později důl Oskar. Býval zde také panský kamenolom, ve kterém se např. v letech 1738 - 1752 lámal kámen na stavbu kostela sv. Petra a Pavla v nedalekém Březně. Čermníky patřily farou i poštou do **Čachovic**, lékaře měly v Březně. Roku 1930 měla ves 174 obyvatel. Pracoval tu zedník, tesař a pokrývač a ve mlýně, který byl v provozu ještě v 50. letech, byla i pekárna. Zámeček patřil Josefu Gassauerovi a koncem r. 1945 zde byl internační tábor pro Němce, kteří pracovali ve zdejším kamenolomu. R. 1963 byl vysídlený katastr Čermníky připojen k Březnu. To už se ale u bývalé vsi sypala hráz Nechranické vodní nádrže.

Citát na zimní období: Z pohledu dozrávání v lásce mají chvíle bolesti v našem životě stejně důležité místo jako chvíle štěstí. (V.K.)